

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Martina Chládky a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **P. K.**, narozen X,
bytem X,
zastoupený Mgr. Narcisem Tomáškem, advokátem,
sídlem U Starého mostu 111/4, 405 02 Děčín III-Staré Město,

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy, odbor provozu silničních vozidel**,
sídlem Ludvíka Svobody 1222/12, 110 00 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2023, č. j. MD-11283/2022-150/12,

takto:

- I.** Rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru provozu silničních vozidel, ze dne 2. 5. 2023, č. j. MD 11283/2022 150/12, se **zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je povinen **zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10 628 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2023 (v žalobě označeného datem 27. 4. 2023), č. j MD 11283/2022-150/12, (dále jen „napadené rozhodnutí“) kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 3. 2023, č. j. KUUK/036527/2023, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) kterým bylo pro nesplnění § 54 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o podmínkách provozu“), žalobci neuděleno oprávnění k provozování stanice technické kontroly (dále jen „STK“) pro silniční motorová a přípojná vozidla kategorií M2, M3, N2, N3, O1, O2, O3 a O4 a zvláštní motorová a přípojná vozidla kategorií T, C, OT, R, S a Z (dále jen „UA“) v provozovně v areálu Dopravního podniku města Děčína a. s. na adrese Dělnická 1875/59, 405 02 Děčín, na základě žádosti žalobce, která byla doručena správnímu orgánu I. stupně dne 26. 5. 2021, a žádosti o změnu v žádosti ze dne 31. 5. 2021. Žalobce se současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit náklady řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou shledával v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a dále v jeho nepřezkoumatelnosti. Poukázal na to, že dle prvostupňového rozhodnutí mu nebylo uděleno oprávnění k provozování STK pro UA výlučně proto, že správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že podmínka podle § 54 odst. 3 písm. a) zákona o podmínkách provozu splněna nebyla, přičemž tento závěr přejalo napadené rozhodnutí. Právě výpočet v citovaném ustanovení definované rozhodné kapacity byl pak dle žalobce proveden správním orgánem I. stupně nepřezkoumatelně a potenciálně vadně, což však žalobce nemohl s ohledem na postup správních orgánů posoudit.
3. Za nepřezkoumatelné žalobce označil, že správní orgán I. stupně použil veličinu koeficientu pracnosti technických prohlídek vozidel kategorií O3 a O4 (k_{pOUA}) v hodnotě 0,910, přičemž jak žalobce dovodil z napadeného rozhodnutí, převzal číselnou hodnotu tohoto koeficientu od žalovaného. S odkazem na čl. 1.1 přílohy č. 6 vyhlášky č. 211/2018 Sb., o technických prohlídkách vozidel (dále jen „vyhláška č. 211/2018 Sb.“) je však dle žalobce tento koeficient určen vzorcem „ $k_{pOUA} = T_{OUA} / T_{UA}$ “, přičemž však správní orgán I. stupně ani žalovaný nevyčíslili výchozí hodnoty T_{OUA} ani T_{UA} ani neuvedli zdroj, ze kterého byly zjištěny, ač tak byli povinni v rozhodnutí učinit pro jeho přezkoumatelnost. Uvedený koeficient pak mohl být dle žalobce vyčíslen nesprávně, ovšem pro neuvedení výchozích hodnot mu bylo znemožněno předložit konfrontaci se správným výpočtem této veličiny, přičemž tento koeficient dále figuruje ve výpočtu upraveného počtu UA (dále „UAU“) dle čl. 1.4 přílohy č. 6 vyhlášky č. 211/2018 Sb., tj. „ $UAU = M2 + M3 + N2 + N3 + k_{pOUA} * (O3 + O4)$ “, kterým byl určen UAU ve výši 3 165 (pro úplnost soud poznamenává, že v žalobě při přepisu vzorce žalobce učinil zjevnou chybu v matematickém znaménku, avšak výsledek odpovídá původnímu vzorci a dosazeným hodnotám). Obdobně pak žalobce zpochybnil postup správního orgánu I. stupně, převzatého žalovaným v napadeném rozhodnutí, když ten při výpočtu „koeficientu pro výpočet kapacitní potřeby technických prohlídek vozidel UA“ (dále též „ k_{UA} “) vycházel ze vzorce „ $k_{UA} = (1 + o_{UA} * k_{OpUA}) * (1 + e_{kUA} * k_{EKUA}) * (1 + pr_{UA} * k_{PRUA}) * (1 + ps_{UA} * k_{PSUA}) / lh$ “. Dle námítky žalobce však správní orgán I. stupně opět pouze uvedl číselné hodnoty použitých koeficientů, tzn. k_{EKUA} ve výši 0,290, k_{OpUA} ve výši 0,450, k_{PRUA} ve výši 1,034 a k_{PSUA} ve výši 1, aniž by však uvedl zdroj, ze kterého číselné vyjádření koeficientů opatřil. Žalobce potom poukázal na vzorce, kterými jsou popsány koeficienty dle čl. 1.2 přílohy č. 6 vyhlášky č. 211/2018 Sb., a na to, že z napadeného rozhodnutí nelze zjistit číselné hodnoty pro ně určujících veličin (tj. T_{EKUA} a T_{PTUA} , T_{OpUA} a T_{PTUA} , T_{PRUA} a T_{PTUA} , T_{PSUA} a T_{PTUA}), a dále že správní orgány ve svých rozhodnutích vůbec neuvedly číselné hodnoty veličin o_{UA} , Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ek_{UA} , pr_{UA} , ps_{UA} a lh , což opět dle žalobce způsobilo nemožnost ověřit správnost určení číselného vyjádření koeficientu k_{UA} ve výši 1,083. Jak žalobce zdůraznil, shora uvedené hodnoty pak vedly správní orgán I. stupně k určení tzv. potřebné roční kapacity technických prohlídek UA (dále též „ Pk_{UA} “) dle vzorce „ $Pk_{UA} = k_{UA} * UAU$ “ v počtu 3 428 technických prohlídek, tedy ve výši nižší, než by umožnila udělení žádaného povolení STK žalobce. Dle názoru žalobce však byla potřebná roční kapacita technických prohlídek UA okresu Děčín k rozhodnému datu 1. 1. 2023 vyšší, než dovodilo napadené rozhodnutí. Pro nepřezkoumatelnost, resp. vadu spočívající v nedostatecích zdrojových dat, jak je namítal, však nemohl žalobce předložit argumenty o nesprávnosti závěrů napadeného rozhodnutí. Žalobce pak poukázal též na to, že pokud by potřebná roční kapacita technických prohlídek UA byla vyšší, byť jen o 41 technických kontrol, tj. o 1,2 %, byla by kapacitní potřeba technických prohlídek UA na území okresu Děčín 3 469 technických prohlídek a současně by byl tento ukazatel vyšší než 80 % kapacity stávajících kontrolních linek STK v provozu. Podmínka podle § 54 odst. 3 písm. a) zákona o podmínkách provozu by tak byla splněna.

4. Žalobce dále namítl nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu, že žalovaný pouze převzal závěr, že veličina „časová pracnost technických prohlídek vozidel kategorie N3“ (dále též „ $Tpr UA_{N3}$ “) činí 44,78, když jako zdroj údaje bylo bez bližší specifikace uvedeno: „...se podle MD ke dni 1. 1. 2023 stanoví...“. Dle názoru žalobce však byl správní orgán I. stupně povinen veličinu $Tpr UA_{N3}$ vyčíslit a současně uvést i zdroj, ze kterého byla zjištěna. Jelikož se tak nestalo, je dle názoru žalobce napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a žalobce se ke správnosti výpočtu této veličiny nemohl vyjádřit. Význam této veličiny žalobce dovodil z jejího využití ve vzorci pro výpočet kapacity kontrolní linky STK pro užitkové automobily (dále též „ $KLUA$ “): „ $KLUA = (p * h_e / t_{LUA} - z) * d = [(2 * h_e / (Tpr UA_{N3} / 60) - 1)] * d$ “, jímž dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že $KLUA$ činí 4 335 Tpr /rok. K uvedenému pak žalobce dále namítl, že dle skutkového závěru napadeného rozhodnutí je v okrese Děčín provozována jedna STK pro užitkové automobily, konkrétně STK 35.01 Krásná Lípa se dvěma kontrolními stáními, dvěma technikami a s průměrnou pracovní dobou 8 hodin, a dále že se průměrná provozní doba STK (h_e) spočítá ze skutečné týdenní provozní doby, zjištěné v evidenci CIS STK, vydělené číslem 5. Z napadeného rozhodnutí však nelze dle žalobce zjistit důkaz, ze kterého správní orgán I. stupně a posléze žalovaný dovodil průměrnou pracovní dobu 8 hodin STK 35.01 Krásná Lípa, a rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. K tomu žalobce uvedl, že dle čl. 2.2 přílohy č. 6 vyhlášky č. 211/2018 Sb. se průměrná provozní doba STK (h_e) spočítá ze skutečné týdenní provozní doby vydělené pěti. Dle názoru žalobce však z právního předpisu plyne, že se průměrná pracovní doba počítá ze skutečné pracovní doby, a nikoli z evidence CIS STK. Z rozhodnutí však dle názoru žalobce neplyne, zda a jak správní orgány, např. místním šetřením, provozní dobu STK 35.01 Krásná Lípa zjistily, a napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné, resp. nedostatečně odůvodněné, i z tohoto důvodu. Žalobce měl s ohledem na uvedené za to, že kapacita stávající STK 35.01 Krásná Lípa byla k rozhodnému datu 1. 1. 2023 nižší, než dovodilo napadené rozhodnutí, ovšem s ohledem na nepřezkoumatelnost a namítanou vadu napadeného rozhodnutí mu bylo znemožněno předložit věcnou polemiku s jejím výpočtem. K tomu žalobce poukázal na to, že pokud by tato kapacita byla nižší, byť jen o 51 technických kontrol, tj. o 1,18 %, byla by kapacita uvedené STK 4 284 Tpr /rok a v takovém případě by při zachování závěru, že kapacitní potřeba okresu Děčín ($PKUA$) činí (dle napadeného rozhodnutí) 3 428 prohlídek, platilo, že kapacitní potřeba je vyšší než 80 % kapacity stávajících kontrolních linek STK

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v provozu. Podmínka podle § 54 odst. 3 písm. a) zákona o podmínkách provozu by tak byla splněna.

5. Závěrem žalobce namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil pochyby o správnosti závěrů rozhodnutí I. stupně a považoval výpočty všech podstatných koeficientů pro výpočet dle § 54 odst. 3 písm. a) zákona o podmínkách provozu za „nepřesně vyjádřené“, aniž by předložil údajný vlastní „správný výpočet“, což učinilo dle žalobce napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným a zbavilo žalobce možnosti předložit polemiku se závěry napadeného rozhodnutí. Dle žalobce totiž vyjádřené pochyby též znamenaly, že v rozhodnutí I. stupně jsou věcné chyby ve výpočtu všech podstatných koeficientů, ovšem tyto žalovaný žalobci nespecifikoval a dále vše přepočítal a shledal soulad s právním řádem, ovšem nepředložil žalobci žádný „správný výpočet“. Nakonec žalobce poukázal též na to, že pokud by správní orgány provedly u každé z uváděných veličin chybu v neprospěch žalobce kvantifikovanou ve výši cca 1,2 % až 1,18 %, byla by potřebná podmínka žalobcem splněna a důvod pro vydání napadeného rozhodnutí by nebyl dán.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil kompletní správní spis (originál) a v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Měl za to, že při posuzování věci ve správním řízení postupoval v souladu se zákonem a dalšími závaznými právními normami. Všechny podklady a námitky pečlivě přezkoumal a řádně vypořádal a při vydání rozhodnutí ve věci vycházel z takového zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad napadeného rozhodnutí se zásadami činnosti správních orgánů. Po shrnutí správního řízení se žalovaný vyjádřil též k jednotlivým námitkám žalobce.
7. K námitce nepředložení vlastního výpočtu v napadeném rozhodnutí žalovaný argumentoval tím, že pokud se ztotožnil s výpočtem správního orgánu I. stupně, nebyl v napadeném rozhodnutí povinen opětovně uvádět konkrétní výpočet, k čemuž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 63/2011. K námitkám ve vztahu k použitým vstupním hodnotám a koeficientům pak žalovaný uvedl, že jako ústřední orgán státní správy je mj. zmocněn dle § 91 odst. 1 zákona o podmínkách provozu k vydávání prováděcích právních předpisů citovaného zákona, a to též ve smyslu § 54 odst. 4 zákona o podmínkách provozu. V rámci provádění kontroly (dohledu) ve smyslu § 10 a § 178 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“), pak žalovaný zajišťuje v souladu s přílohou č. 6 vyhlášky č. 211/2018 Sb. výpočty číselných vstupů (koeficientů) do příslušného vzorce pro samotný výpočet v návaznosti na § 54 odst. 3 zákona o podmínkách provozu. Tyto výpočty se dle žalovaného týkají celé České republiky (dále jen „ČR“), když je používají krajské úřady (jako správní orgány I. stupně) po celé ČR. Výpočet těchto vstupů je dle názoru žalovaného nutností, aby byl při jednotlivých výpočtech krajskými úřady zajištěn soulad se zákonem o podmínkách provozu a vyhláškou č. 211/2018 Sb., neboť tyto celorepublikové údaje nejsou pro krajské úřady dostupné. Po provedeném výpočtu žalovaný veškeré podklady pro výpočet (pro celou ČR) zveřejňuje na svých webových stránkách (www.mdcz.cz). Krajské úřady mohou dle žalovaného provádět samotné výpočty jednotlivých žadatelů v návaznosti na potřebné podklady stanovené žalovaným. I v řešené věci dle žalovaného správní orgán I. stupně po zveřejnění shora uvedených podkladů pro výpočet na webových stránkách žalovaného vyhledal příslušné podklady k výpočtu pro správní obvod ve věci žádosti žalobce (okres Děčín) a provedl postup výpočtu v souladu se zákonem o podmínkách provozu. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a vyhláškou č. 211/2018 Sb. Námitky žalobce směřující na nedoloženost jednotlivých koeficientů se tak dle žalovaného nezakládají na pravdě, neboť správní orgán I. stupně dle žalovaného ve svém prvostupňovém rozhodnutí uvedl podle jakého zákona a vyhlášky prováděl samotný výpočet a zároveň uvedl i z čeho čerpal podklady, a to z centrálního registru vozidel, informačního systému technických prohlídek (dále jen „IS TP“, dříve CIS) a v neposlední řadě uvedl na str. 4 odůvodnění mimo jiné: „...viz Ministerstvo dopravy ČR - Silniční doprava (mdcr.cz)...“. Následně i žalovaný dle svého tvrzení v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval veškeré zdroje, ze kterých bylo čerpáno v rámci samotného výpočtu pokrytí správního obvodu činností STK v okrese Děčín, a proto je dle názoru žalovaného prakticky vyloučeno, aby dotčená správní rozhodnutí byla z tohoto důvodu nepřezkoumatelná. K tomu žalovaný poukázal na skutečnost, že sama příloha 6 vyhlášky č. 211/2018 Sb. exaktně stanovuje, co jednotlivé hodnoty ve výpočtu vyjadřují a jak se získávají včetně jednoznačného označení zdroje, ze kterého pocházejí. Všechny nezbytné podklady k výpočtu vydává žalovaný vždy k určitému datu na svých webových stránkách (veřejně přístupných) a každý žadatel má možnost provedení výpočtu (či kontroly výpočtu a jednotlivých podkladů pro výpočet) též i samostatně.

8. K namítanému nepřezkoumatelnému výpočtu „časové pracnosti technických prohlídek vozidel kategorie N3“ (Tpr UA_{N3}) a provozní doby STK (h_e) pak žalovaný uvedl, že tyto námitky rovněž zásadně odmítá, k čemuž zrekapituloval své dříve uvedené vyjádření k předchozí námitce ohledně využitých vstupních hodnot a koeficientů. Dále k námitce nesprávně či nepřezkoumatelným způsobem určené průměrné provozní doby žalovaný odkázal na způsob výpočtu podle čl. 2.2 přílohy č. 6 vyhlášky č. 211/2018 Sb. a zdůraznil, že do výpočtu je zahrnována pouze skutečná otevírací doba (provozní doba) jednotlivých STK, a to taková, kterou je povinen provozovatel označit (a dodržovat) na provozovně v souladu s § 17 odst. 8 písm. b) zákona č. 455/1991 Sb., zákon o živnostenském podnikání (dále jen „zákon o živnostenském podnikání“). Zároveň žalovaný poukázal na skutečnost, že IS TP podle § 48a odst. 1 zákona o podmínkách provozu slouží k evidenci, kontrole a vyhodnocování činnosti STK k sestavení protokolů o technické prohlídce a k evidenci kontrolních nálepek. V IS TP jsou tak dle žalovaného obsaženy údaje dokumentující přítomnost vozidel na STK, údaje o zahájení a provedení technické prohlídky a údaje o kontrolních technících provádějících technické prohlídky. Po shrnutí právní úpravy dle § 48a zákona o podmínkách provozu pak žalovaný dovodil, že provozní doba jednotlivých STK s evidencí v IS TP minimálně do určité míry souvisí, a proto je dle žalovaného u krajských úřadů „běžným zvykem“, že soulad skutečné provozní doby označené provozovatelem STK podle zákona o živnostenském podnikání ještě nadstandardně posuzují v návaznosti na IS TP. Z výše uvedeného je tedy dle žalovaného jednoznačné, že u správního orgánu I. stupně došlo v prvostupňovém rozhodnutí k „mylnému vyjádření“ ve vztahu k určení provozní doby. Žalovaný zároveň zdůraznil, že v rámci odvolacího řízení přezkoumal soulad prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, když zároveň provedl i kontrolu způsobu výpočtu, jak konstatoval na straně 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný se tedy v rámci odvolacího řízení po kontrole samotného výpočtu i všech podkladů (vstupů), které ve výpočtu správní orgán I. stupně použil, tedy i průměrné provozní doby, se samotným provedením výpočtu včetně jeho výsledku ztotožnil, neboť výpočet byl dle žalovaného proveden v souladu s dotčenými předpisy.
9. Žalovaný též v návaznosti na žalobcem namítanou formulaci uvedenou v napadeném rozhodnutí o „nepřesném vyjádření“ důrazně odmítl námitky žalobce zdůvodněné tímto souslovím, které je dle žalobce eufemismem pro „nesprávný skutkový závěr“, který dle Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí nepřezkoumal. Žalovaný odcitoval příslušné pasáže prvostupňového rozhodnutí a napadeného rozhodnutí s tím, že se z jeho strany v případě těchto nepřesností jednalo o „písařské chyby“, tj. překlepy, a zároveň opětovně zdůraznil, že jím byly výpočty správního orgánu I. stupně překontrolovány jako správné a ztotožnil se s nimi. Nadto žalovaný poukázal na to, že neuváděl v napadeném rozhodnutí, že měl správní orgán I. stupně „nepřesná vyjádření“, natož pak ke všem koeficientům, ale toliko v konkrétních případech uvedl, že se správní orgán I. stupně „nepřesně vyjádřil“ u jednoho konkrétního koeficientu.

10. Závěrem žalovaný v reakci na námitky žalobce zdůraznil, že způsob a rozsah pokrytí správního obvodu činnostmi STK je určen právní normou, kterou je jednoznačně stanoveno, kdy je možné žádosti o udělení oprávnění k provozování STK vyhovět. Není tak dle žalovaného možné, aby správní orgán aplikoval právní normy odlišně od jejich znění a zvažoval jiné ukazatele než ty, které jsou právním předpisem předvídané. Povinností správních orgánů bylo tedy dle žalovaného postupovat v souladu se zákonem o podmínkách provozu a s ostatními právními předpisy a uplatňovat svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž jim byla zákonem svěřena a v rozsahu, v jakém jim byla svěřena, neboť při posuzování zákonných podmínek, pokud tyto nejsou splněny, nemají možnost jiného správního uvážení.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), rozhodl bez jednání, neboť žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil, a žalovaný výslovně souhlasil s rozhodnutím soudu bez jednání.
12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce bylo tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly soudem zjištěny.
13. Dle předloženého správního spisu bylo řízení zahájeno na žádost žalobce ze dne 30. 4. 2021 o udělení oprávnění k provozování STK v okrese Děčín, doručené správnímu orgánu I. stupně dne 26. 5. 2021, ve znění její změny ze dne 31. 5. 2021, v provozovně v areálu Dopravního podniku města Děčína a. s. na adrese Dělnická 1875/59, 405 02 Děčín, a to pro vozidla kategorií UA. Žádost podal žalobce identifikovaný jménem, IČO a sídlem/adresou, jak byla soudem uvedena v záhlaví rozsudku, která je adresou trvalého pobytu žalobce, byť sídlo žalobce je na adrese odlišné (soud nicméně ponechal ve věci identifikaci žalobce ve znění převzatém správními orgány, neboť ve spojení s datem narození žalobce postačovala k jeho jednoznačné identifikaci). O žádosti žalobce rozhodl správní orgán I. stupně nejprve rozhodnutím ze dne 19. 8. 2021, č. j. KUUK/084594/2021, tak, že ji zamítl, když toto rozhodnutí následně rozhodnutím ze dne 2. 6. 2022, č. j. MD-11283/2022-150/6, zrušil Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalovaný po shledaném procesním pochybení a vrátil věc správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Dne 17. 10. 2022 pod č. j. KUUK/152646/2022 správní orgán I. stupně vydal ve věci řešené žádosti žalobce v pořadí druhé rozhodnutí, které bylo žalovaným opět zrušeno pro procesní pochybení, a to rozhodnutím ze dne 9. 12. 2022, č. j. MD-11283/2022-150/9, a věc byla vrácena opět správnímu I. stupně k dalšímu řízení. Dne 8. 3. 2023 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, jehož odůvodněním se soud zabývá dále k námitkám žalobce. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce v zachované lhůtě odvolání ze dne 15. 3. 2023, kterým žádal, aby žalovaný jako odvolací orgán provedl přezkum prvostupňového rozhodnutí dle „aktuální judikatury správních soudů“, a to bez odkazů na konkrétní judikaturní závěry či uvedení konkrétních námitek proti napadenému rozhodnutí. Žalovaný následně dne vydal dne 2. 5. 2023 napadené rozhodnutí, jehož odůvodněním se soud též zabývá dále k námitkám žalobce. Pro úplnost soud uvádí, že datum vydání napadeného rozhodnutí určil v souladu se správním spisem dnem 2. 5. 2023, kdy bylo též napadené rozhodnutí podepsáno a vypraveno, tedy odlišně od žalobce (v žalobě), resp. žalovaného (ve vyjádření k žalobě), když k tomuto pochybení žalobce zjevně došlo z důvodu uvedení odlišného data na vyhotovení napadeného rozhodnutí zasílaného žalobci. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno prostřednictvím jeho právního zástupce dne 3. 5. 2023.

14. Pro vyloučení pochybností soud uvádí, že správní spis označený žalovaným jako spis kompletní (originál) neobsahuje listiny, resp. jiné zachycení podkladů, které byly podkladem pro jednotlivá rozhodnutí správních orgánů ohledně určení vstupních hodnot a koeficientů ve smyslu vyhlášky č. 211/2018 Sb., resp. § 54 zákona o podmínkách provozu, přičemž i ze založených přípisů o předložení spisu mezi správními orgány a založených spisových přehledů plyne, že se jedná o kompletní správní spis a takové listiny či jiné nosiče informací nebyly jeho součástí. Popsané vstupní hodnoty a koeficienty se tak objevují ve správním spise vždy až v konkrétních rozhodnutích správních orgánů o meritu věci.
15. Soud se nejprve zabýval žalobcem vznesenými námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, resp. prvostupňového rozhodnutí, s jehož závěry se žalovaný v napadeném rozhodnutí ztotožnil, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí může být způsobilým následného soudního přezkumu. Žalobce nepřezkoumatelnost vydaných rozhodnutí správních orgánů shledával zejména v neodůvodněnosti v žalobě vymezených vstupních hodnot a koeficientů a z toho plynoucí nemožnosti přezkoumat výpočty vedoucí k výpočtu kapacitní potřeby technických prohlídek a kapacity stávající kontrolní linky STK, resp. počtu skutečně provedených technických prohlídek, to vše v dotčeném okrese Děčín pro UA. Žalovaný na druhé straně k těmto námitkám argumentoval tím, že se závěry a výpočty prvostupňového rozhodnutí se ztotožnil a z důvodu jednotnosti správního řízení nebyl povinen v napadeném rozhodnutí opakovat výpočty prvostupňového rozhodnutí. V otázce zdrojů vstupních hodnot a koeficientů pak žalovaný poukázal na jejich uvedený zdroj na svých webových stránkách, kde je ze své pozice ústředního správního orgánu vykonávajícího dozor a dohled na daném úseku státní správy shromažďuje. Samotné použité vzorce a postup výpočtu parametrů dle § 54 odst. 3 zákona o podmínkách provozu pak nebyl žalobcem v jeho námitkách zpochybněn, když jimi sám žalobce zdůvodnil své úvahy o možném splnění rozhodných parametrů a klíčovou otázkou pro přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí je tak dle názoru soudu především způsob odůvodnění, zachycení a aplikace vstupních hodnot a koeficientů pro samotné výpočty, které byly podkladem pro prvostupňové, resp. napadené rozhodnutí, a dále odůvodněnost jejich správnosti v napadeném rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

16. Soud připomíná, že za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je nutné považovat takové rozhodnutí, které nemá žádné odůvodnění, nebo z něhož nevyplývá, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jakými úvahami se při právním posouzení věci řídil a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech a uplatněných námitkách účastníka řízení, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 As 55/2015-29. Soud v této souvislosti poukázal též na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109) a soud se s tímto názorem ztotožnil. Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Upozornit lze též na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, dle kterého „účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy“.
17. V souvislosti s předmětnou námitkou soud rovněž poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65), přičemž účelem řízení před odvolacím správním orgánem je napravovat případná pochybení správního orgánu prvního stupně. Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29).
18. S nepřezkoumatelností úzce souvisí otázka aplikovatelné právní úpravy. Soud se proto musel zabývat otázkou a výkladem aplikovatelné právní úpravy, přičemž zároveň vypořádal s tím související námitky žalobce.
19. Podle § 54 odst. 3 zákona o podmínkách provozu „může krajský úřad oprávnění udělit žadateli jen tehdy, je-li záměr provozovat stanici technické kontroly v souladu se stanoveným způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu činnostmi stanic technické kontroly, pokud a) je kapacitní potřeba technických prohlídek na území okresu v rámci správního obvodu krajského úřadu, v němž má být uvažovaná stanice technické kontroly provozována, vyšší než 80 % kapacity stávajících kontrolních linek stanic technické kontroly v provozu, rozšířených o kapacitu vydaných oprávnění, na území každého takového okresu a b) je-li počet skutečně provedených technických prohlídek ve stanicích technické kontroly na území okresu v rámci správního obvodu krajského úřadu, v němž má být uvažovaná stanice technické kontroly provozována, vyšší než 80 % kapacity stávajících kontrolních linek stanic technické kontroly v provozu, rozšířených o kapacitu vydaných oprávnění, na území každého takového okresu.“

20. Zákon o podmínkách provozu v § 54 pak dále stanoví i způsob výpočtu rozhodných parametrů ve smyslu odst. 3 tohoto ustanovení. Dle odst. 5 až 8 citovaného ustanovení platí, že: „(5) Kapacitní potřeba technických prohlídek na území okresu se stanoví z příslušného počtu registrovaných vozidel jednotlivých kategorií vozidel na území okresu, věkového rozložení vozidel, lhůt pravidelných technických prohlídek jednotlivých kategorií vozidel, časové pracnosti provedení jednotlivých druhů technických prohlídek a podílu jednotlivých druhů technických prohlídek. (6) Kapacita kontrolních linek stanic technické kontroly na území okresu se stanoví z počtu kontrolních stání linky stanic technické kontroly, počtu produktivních dnů v roce, průměrné provozní doby stanice technické kontroly v hodinách přepočtené na jeden pracovní den pětidenního pracovního týdne a časové pracnosti pravidelných technických prohlídek vozidel kategorie M1 pro kontrolní linky stanice technické kontroly pro osobní automobily a N3 pro kontrolní linky stanice technické kontroly pro užitkové automobily. (7) Počet skutečně provedených technických prohlídek na kontrolní lince stanice technické kontroly se stanoví z počtu jednotlivých druhů technických prohlídek vozidel jednotlivých kategorií a časové pracnosti provedení jednotlivých druhů technických prohlídek pro jednotlivé kategorie vozidel. (8) Časová pracnost provedení jednotlivých druhů technických prohlídek pro jednotlivé kategorie vozidel se stanoví jako průměrný čas v minutách od zahájení technické prohlídky kontrolním technikem na kontrolní lince stanice technické kontroly do ukončení technické prohlídky kontrolním technikem na kontrolní lince stanice technické kontroly ze všech provedených technických prohlídek každého takového druhu technické prohlídky na území České republiky stanovený z centrálního informačního systému technických prohlídek z dat za předcházejících 12 měsíců.“ Dle odst. 4 citovaného ustanovení platí, že: „Způsob výpočtu kapacitní potřeby technických prohlídek, kapacity kontrolních linek stanic technické kontroly a počtu skutečně provedených technických prohlídek stanoví prováděcí právní předpis. Výpočet se provádí na základě údajů získaných z centrálního registru vozidel a z informačního systému technických prohlídek vždy k 1. lednu a k 1. červenci za období předcházejících 12 měsíců.“
21. Prováděcím právním předpisem podle § 54 odst. 4 zákona o podmínkách provozu je vyhláška č. 211/2018 Sb., která ve svém § 15 odst. 1 pro způsob výpočtu kapacitní potřeby technických prohlídek, kapacity kontrolních linek stanic technické kontroly a počtu skutečně provedených technických prohlídek odkazuje na svou přílohu č. 6. Ta potom stanoví, že „potřebné podklady pro výpočet se stanoví z centrálního registru vozidel a informačního systému technických prohlídek a to vždy k 1. 1. a 1. 7. každého roku z dat za období předchozích 12 měsíců. Pro výpočet se dále použije aktuální provozní doba a aktuální počet techniků na jednotlivých provozovnách v době, kdy je výpočet prováděn.“ IS TP je definován v § 48a odst. 1 zákona o podmínkách provozu jako informační systém, do nějž se předávají dle § 11 a § 12 vyhlášky č. 211/2018 Sb. informace o technických prohlídkách. Jeho správcem je žalovaný (srov. § 48a odst. 3 zákona o podmínkách provozu). Zveřejňování výstupů z IS TP pak není vyhláškou č. 211/2018 Sb. ani § 48a zákona o podmínkách provozu upraveno. Dle § 48a odst. 8 písm. c) zákona o podmínkách provozu má pak žalovaný umožnit nepřetržitý dálkový přístup k informacím z IS TP i krajským úřadům v rozsahu nezbytném pro účely vedení jiného řízení podle tohoto zákona.
22. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí nejprve shrnul předcházející správní řízení, vymezil rozhodný právní rámec a ten pak aplikoval na posuzovanou věc způsobem, který sám o sobě žalobce svými námitkami nenapadá. Konkrétně pak správní orgán I. stupně především vymezil podmínku pro udělení žádaného oprávnění žalobce podle § 54 odst. 3 zákona o podmínkách provozu, a to společně s vymezením tam uvedených parametrů a způsobem jejich určení, včetně aplikace příslušných vzorců plynoucích dílem z citovaného ustanovení a dílem z přílohy č. 6 vyhlášky č. 211/2018 Sb. Ohledně vstupů a koeficientů Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

popsaných vzorců pak správní orgán I. stupně tyto ve svém rozhodnutí konstatoval s jejich popisem a příslušnou hodnotou v relevanci na použité vzorce, přičemž se odvolal dílem na podklady od žalovaného, včetně webu žalovaného („mdcr.cz“), a dílem na údaje z centrálního registru vozidel pro obecní úřady s rozšířenou působností Děčín, Rumburk a Varnsdorf. Výsledkem popsání postupu správního orgánu I. stupně pak bylo vyčíslení potřebné roční kapacity technických prohlídek UA ($P_{k_{UA}}$) v hodnotě 3 428 a kapacity kontrolní linky STK pro UA (KLUA, zde jediné STK 35.01 Krásná Lípa) v hodnotě 4 335, ze které byla určena hodnota 80 % kapacity všech STK pro UA v okrese Děčín ve výši 3 468. Z uvedených určených hodnot kapacit poté správní orgán I. stupně učinil závěr, že potřebná roční kapacita technických prohlídek UA ($P_{k_{UA}}$) s hodnotou 3 428 je nižší než 80 % kapacity stávajících STK pro UA s hodnotou 3 468, a proto není splněna podmínka dle § 54 odst. 3 písm. a) zákona o podmínkách provozu pro udělení povolení žádaného žalobcem.

23. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k obecně formulovanému odvolání žalobce pak opětovně shrnul předcházející správní řízení, vymezil rozhodný právní rámec a zhodnotil úvahy správního orgánu I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí. Ve vztahu k námitkám uplatněným žalobcem v posléze podané žalobě pak soud z napadeného rozhodnutí podává hodnocení žalovaného k podkladům prvostupňového rozhodnutí, že: „*Při porovnání kapacit STK v souvislosti s posouzením splnění podmínek vyplývajících z § 54 odst. 3 zákona vycházel krajský úřad z následujících údajů z centrálního registru vozidel pro obecní úřady obcí s rozšířenou působností Děčín, Rumburk a Varnsdorf, jejichž územní působnost pokrývá území okresu Děčín a následných výpočtů jako stěžejních dat, a to k poslednímu sledovanému období vztahujícímu se k centrálnímu registru počtu vozidel ke dni 1. 1. 2023.*“, dále: „*Pro výpočet kapacitní potřeby technických prohlídek pro UA podle bodu 1.4 přílohy č. 6 vyhlášky vycházel krajský úřad z počtu registrovaných vozidel v okrese, přičemž jednotlivé druhy a kategorie vozidel výpočtem převedl na základní druh vozidla, kterým je UA. Krajský úřad pořídil údaje z registru silničních vozidel v souladu s vyhláškou, jež jsou zveřejněny na webových stránkách ministerstva, ze kterých vycházel při stanovení počtu registrovaných vozidel jednotlivých kategorií, v jednotlivých okresech Ústeckého kraje.*“, a dále: „*Vstupní údaje pro určení příslušných koeficientů byly krajskému úřadu poskytnuty ministerstvem z IS TP nebo registru silničních vozidel v souladu s vyhláškou.*“. Žalovaný dále ve svém rozhodnutí konstatoval výsledky výpočtů správního orgánu I. stupně a jím učiněné závěry s tím, že je potvrdil a jako správné a v souladu se zákonem o podmínkách provozu a vyhláškou č. 211/2018 Sb. Pro úplnost pak žalovaný v napadeném rozhodnutí dále konstatoval, že „*na str. 4 rozhodnutí krajského úřadu 3 krajský úřad sice uvedl mimo jiné „...průměrný počet pracovních hodin za týden 8 (bod 2.2.1)...“; ačkoliv se v příloze č. 6 příslušné vyhlášky takovéto označení nenalézá a dále též na str. 4 rozhodnutí krajského úřadu 3 krajský úřad „nepřesně vyjádřil“ koeficient ve vzorci výpočtu, avšak po provedené kontrole způsobu výpočtu odvolacím orgánem v rámci odvolacího řízení bylo ministerstvem zjištěno, že krajský úřad provedl samotný výpočet (včetně jednotlivých vstupů do příslušného vzorce) v souladu se zákonem a příslušnou vyhláškou. Vzhledem k výše citovanému odvolací orgán tyto uvedené nepřesnosti krajským úřadem na str. 4 v rozhodnutí krajského úřadu 3 považuje za tzv. „písařské chyby“ (překlepy).*“ K vlastní odvolací námitce žalobce pak žalovaný konstatoval nutnost zákonného postupu správních orgánů a nemožnost ve správním řízení zohlednit širší kontext záměru či jiné okolnosti případu než ty, které určují platné právní normy. Závěrem žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že hodnocení rozhodných skutečností správního orgánu I. stupně nebylo v daném případě žalovaným shledáno v rozporu s obsahem spisového materiálu a odlišný náhled žalobce na způsob hodnocení rozhodujících skutečností správním orgánem I. stupně není sám o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí. V dané věci nebylo dle napadeného rozhodnutí zjištěno, že by závěry správního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

orgánu I. stupně nebyly podloženy dostatečnými skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu.

24. Dle názoru soudu je z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a napadeného rozhodnutí seznatelné, které skutečnosti vzaly správní orgány za podklad svého rozhodnutí, podle které právní normy rozhodly a jakými úvahami se řídily při formulaci svých rozhodnutí. Z pohledu soudu tak lze obě posuzovaná rozhodnutí, hodnocená jako jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65), hodnotit jako přezkoumatelná, když soud zdůrazňuje, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74), přičemž takovou vadou není dle názoru soudu namítaná nepřesnost v popisu použitého koeficientu, neboť jeho hodnota a aplikace je následně dle kontextu dostatečně vypovídající. Základní kritéria pro posouzení přípustnosti udělení oprávnění pro provozování STK z hlediska souladu záměru se způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu činnostmi STK tedy byla přezkoumatelným způsobem v souladu s § 54 odst. 3 zákona o podmínkách provozu správními orgány posouzena, když bylo odpovídajícím a logickým způsobem dovozeno nesplnění kritéria § 54 odst. 3 písm. a) zákona o podmínkách provozu. Nesplnění byť jediného kritéria vedlo pak správní orgány logicky k závěru o překročení rozsahu pokrytí správního obvodu činnostmi STK, a tudíž k neudělení oprávnění. K tomu soud poznamenává, že měl-li žalobce pochybnosti o odůvodnění způsobu určení a aplikace vstupních hodnot a koeficientů v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, měl je vtělit již do námitek svého odvolání proti němu podaného, aby byly širěji vypořádávány v odůvodnění napadeného rozhodnutí právě k jeho námitkám.
25. Vycházely-li tedy správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí z posledních dostupných statistický údajů z centrálního registru vozidel a z údajů z IS TP k 1. 1. 2023, jak uvedl správní orgán I. stupně a následně též žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neshledal soud v tomto směru vadu spočívající v nepřezkoumatelnosti jejich rozhodnutí. Tyto podklady však měly být součástí správního spisu. V daném případě tomu tak nebylo, jak soud zdůrazňuje k vypořádání námítky žalobce, že napadené rozhodnutí, resp. jím potvrzované prvostupňové rozhodnutí je zatíženo vadou spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. V rámci této námítky soud nejprve prověřoval zjištěný skutkový stav dle předloženého správního spisu.
26. Podle § 50 odst. 1 s. ř. platí, že *„podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.“*
27. Správní orgán I. stupně a následně i žalovaný vycházeli dílem z údajů získaných a poskytnutých žalovaným z IS TP a dílem údajů z centrálního registru vozidel, aniž by učinili tyto údaje součástí správního spisu ve smyslu § 17 s. ř. Popsané údaje pak byly nepochybně podkladem správních rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 s. ř. pro určení rozhodných parametrů – příslušných kapacit – pro udělení či v daném případě neudělení požadovaného oprávnění dle § 54 odst. 3 zákona o podmínkách provozu. V otázce hodnocení použitých údajů jako podkladů správního rozhodnutí pak zaujal dle názoru soudu shodné stanovisko i Nejvyšší správní soud: *„Nejvyšší správní soud má za to, že podklady rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 i § 50 odst. 1 s. ř. jsou skutečnosti, které mohou přispět ke zjištění skutečného stavu věci. Jedná se tedy o takové důkazy, podklady od jiných správních orgánů, obecně známé skutečnosti, atd., bez nichž by správní orgán nebyl schopen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ve smyslu zásady zakotvené v § 3 s. ř. Naplnění této zásady, tj. dostatečné zjištění skutkového stavu věci, je přitom nezbytné za účelem řádného posouzení věci a uplatnění zásad zákonnosti, přiměřenosti, předvídatelnosti a zásady souladu s veřejným zájmem, které jsou zakotveny v § 2 s. ř.“ (srov. rozsudek ze dne 6. 1. 2010, č. j. 6 As 42/2009-39). Tento postup správních orgánů pak měl mj. za důsledek, že závěry správních orgánů neměly oporu ve správním spise a nebylo tak ani možné ověřit, zda do vzorců výpočtů byly správními orgány dosazeny správné údaje. Otázka řešená soudem tedy zní, zda tento postup správních orgánů lze shledat souladným se s. ř., a to při zvážení jejich argumentace zveřejněním údajů na odkazovaných webových stránkách žalovaného, jak ji předestřel žalovaný.

28. Dle názoru soudu nelze připouštět situaci, ve které správní orgán přijme rozhodnutí na základě podkladů ve smyslu § 50 odst. 1 s. ř., aniž by takové podklady měly oporu v příslušném správním spise, neboť v takovém případě nemůže účastník řízení a potažmo ani soud při soudním přezkumu ověřit jejich validnost a aplikaci na řešené právní otázky. Takový způsob vedení řízení proto nemůže být ani v souladu se základními zásadami správního řízení, zejména se zásadou spisového pořádku, jak ji vyložil též Nejvyšší správní soud: „*Dané pravidlo rozvádí zásadu spisového pořádku, resp. zásadu řádného vedení spisu, jejíž význam byl znám již v dobách římského impéria v podobě zásady „quod non est in actis, non est in mundo“ (co není ve spisech, není na světě). V současné době je tato zásada zakotvena v mnohých mezinárodních či unijních dokumentech, např. v podobě čl. 24 Evropského kodexu řádné správní praxe Evropské unie schváleném Evropským parlamentem dne 6. září 2001.*“ (viz bod 25 rozsudku ze dne 18. 12. 2013, č. j. 6 As 81/2013-56).
29. V tomto ohledu pak neobstojí ani argumentace žalovaného, potažmo správního orgánu I. stupně, že podklady pro rozhodnutí jsou dostupné na internetové stránce žalovaného. I v případě, že podkladovým materiálem pro rozhodnutí správního orgánu jsou skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci (srov. § 50 odst. 1 s. ř.), musí mít takové podklady adekvátní odraz ve správním spise (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58, publ. pod č. 2312/2011 Sb. NSS). Ve světle závěrů naposledy odkazovaného soudního rozhodnutí pak soud zdůrazňuje, že v předloženém správním spise nebyly podklady obsaženy žádným způsobem a v žádné formě, když až jejich výstupy byly uvedeny v jednotlivých rozhodnutích správních orgánů, a proto ani není možné hodnotit jejich kvalitu a způsob jejich zachycení ve správním spise či namítaný nesprávně zjištěný skutkový stav.
30. Soud si je vědom toho, že na udělení požadovaného oprávnění neexistuje právní nárok. Nejvyšší správní soud k tomu ve svém rozsudku ze dne 27. 9. 2018, č. j. 10 As 314/2016-71, uvedl, že z neexistence právního nároku na požadované oprávnění neplyne ničím neohraňovaná míra správního uvážení. V tomto směru odkázal na usnesení ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS, ve kterém rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyslovil: „*Absolutní či neomezené správní uvážení v moderním právním státě neexistuje. Každé správní uvážení má své meze, vyplývající v první řadě z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality atd. Dodržení těchto mezí podléhá soudnímu přezkumu.*“ Dodal, že závisí-li vydání rozhodnutí pouze na uvážení správního orgánu, je správní orgán omezen zákazem libovůle, příkazem rozhodovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně, tj. principem rovnosti, nediskriminace, příkazem zachovávat lidskou důstojnost, jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria správní orgán v rámci své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si opatřil, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil a k jakým skutkovým a

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

právním závěrům dospěl. Při přezkumu správního uvážení soud zkoumá nejen to, zda je správní orgán nezneužil, ale i to, zda jeho meze nepřekročil. Správní soud tak nepřezkoumává pouze zneužití správního uvážení či překročení jeho mezí ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s., ale také to, zda řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí proběhlo v souladu se zákonem, neboť i tam, kde meritum věci je svěřeno volnému správnímu uvážení, je třeba chránit procesní práva účastníků. Soud proto v obecné rovině konstatuje, že věcný přezkum rozhodnutí není možný, nemá-li rozhodnutí správního orgánu oporu v podkladech shromážděných ve správním spise.

31. Správní orgány, resp. primárně správní orgán I. stupně tedy měl v souladu s § 50 odst. 1 a § 17 s. ř. ve správním spise shromáždit všechny rozhodné podklady, a to ať už ve formě záznamů o skutečnostech zjištěných z úřední činnosti poskytnutých jiným správním úřadem (žalovaným), či jiným způsobem a až následně přistoupit k vydání svého rozhodnutí. Uvedeným postupem předvídaným s. ř. se však správní orgán I. stupně neřídil a zatížil tak své prvostupňové rozhodnutí vadou spočívající v tom, že nemělo oporu ve správním spise, kterou žalovaný v napadeném rozhodnutí neodstranil.
32. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti proto soud žalobou napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušil pro vadu řízení spočívající v tom, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
33. Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 10 628 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a); podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu] a dále částky 1 428 Kč představující 21% DPH, kterou je právní zástupce žalobce podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrad.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 12. prosince 2023

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu